

Elia – numero kaksitoista

Jokainen laakso korotettakoon

Jeff Pippenger

2023-10-17

Yhä tarkastelemme Eliaa profeetallisena vertauskuvana. Elia julisti Ahabille, ettei sadetta tulisi kolmeen vuoteen, paitsi hänen sanansa mukaan.

Ja tisbiläinen Elia, joka oli Gileadin asukkaita, sanoi Ahabille: Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison: näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muuten kuin minun sanani kautta. 1. Kun. 17:1.

Kristus ilmoittaa meille Luukkaan kirjassa, että nuo kolme vuotta olivat todellisuudessa kolme ja puoli vuotta.

Ja hän sanoi: Totisesti minä sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen kotimaassaan. Mutta totuudessa minä sanon teille: monta leskeä oli Israelissa Eliaan päivinä, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta, ja suuri nälänhätä oli koko maassa; mutta ei Eliaa lähetetty kenenkään heidän luoksensa, vaan ainoastaan leskivaimon luo Sareptaan, Sidonin kaupunkiin. Luuk. 4:24–26.

Kolme ja puoli vuotta sijoittuivat Ahabin ja Iisebelin aikaan, osoittaen siten ne kolme ja puoli profeetallista vuotta, jotka ulottuivat vuodesta 538 vuoteen 1798, jolloin paavinvalta, joka Thyatiran seurakunnassa esitetään Iisebelinä, hallitsi pimeän keskiajan aikana.

Mutta minulla on muutamia asioita sinua vastaan, että sinä sallit tuon naisen Iisebelin, joka sanoo itseään profeetattareksi, opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua. Ja minä annoin hänelle aikaa tehdä parannus haureudestaan, mutta hän ei tehnyt parannusta. Katso, minä heitän hänet vuoteeseen, ja ne, jotka tekevät huorin hänen kanssaan, suureen ahdistukseen, elleivät he tee parannusta teoistansa. Ja hänen lapsensa minä surmaan kuolemalla; ja kaikki seurakunnat tulevat tietämään, että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja sydämet; ja minä annan kullekin teistä tekojenne mukaan. Ilmestys 2:20–23.

Iisebelin ”aika tehdä parannus” oli Elia päivinä kolme ja puoli vuotta, ja pimeinä paavillisen vainon keskiaikoina kolme ja puoli profeetallista vuotta vuodesta 538 vuoteen 1798. Iisebelin ja niiden Euroopan kuninkaiden rangaistuksena, jotka harjoittivat haureutta hänen kanssaan, oli joutua heitetyiksi vaivan vuoteeseen ja hänen lastensa kuolemaan. Pimeinä keskiaikoina oli myös uskollisia sieluja, jotka oli heitetty vaivan vuoteeseen, mutta he saivat elää. Kun joku heitettiin vaivan vuoteeseen, uskollisten elämän tai uskottomien kuoleman lopputulos perustui heidän ”tekoihinsa”. Uskollisten vaivan vuode synnytti kärsivällisyyttä ja elämän. Heidän vaivansa vuode päättyisi kolmen ja puolen vuoden loppupuolella, juuri ennen kuin Elia lähti Sareptasta käskeäkseen Ahabia kutsumaan koko Israelin Karmelinvuorelle.

”Seurakunnan vaino ei jatkunut koko 1260 vuoden ajanjakson ajan. Jumala lyhensi armossaan kansansa tulisen koetuksen aikaa. Ennustaessaan seurakuntaa kohtaavaa ”suurta ahdistusta” Vapahtaja sanoi: ”Ja ellei niitä päiviä lyhennettäisi, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.” Matteus 24:22. Uskonpuhdistuksen vaikutuksesta vaino päättyi ennen vuotta 1798.” Suuri taistelu, 266, 267.

Paaviudelle määrätty ”ahdistuksen vuoteen” tuomio ”surmaisi hänen lapsensa kuolemalla”, mutta ”ahdistuksen vuoteen” tuomioon sisältyi elämän lupaus niille, joiden teot osoittivat heidän uskollisuutensa, kuten ilmenee Sareptan lesken pojan kuolemassa.

Ja näiden tapausten jälkeen tapahtui, että sen naisen, talon emännän, poika sairastui; ja hänen sairautensa kävi niin ankaraksi, ettei häneen jäänyt henkeä. Ja nainen sanoi Elialle: Mitä minulla on tekemistä sinun kanssasi, sinä Jumalan mies? Oletko tullut minun luokseni saattamaan syntini muistoon ja surmaamaan poikani? Ja hän sanoi hänelle: Anna minulle poikasi. Ja hän otti tämän hänen sylistään ja kantoi hänet ylähuoneeseen, jossa hän asui, ja pani hänet omalle vuoteelleen. Ja hän huusi Herran puoleen ja sanoi: Herra, minun Jumalani, oletko sinä tuottanut onnettomuuden myös tälle leskelle, jonka luona minä asun, surmaamalla hänen poikansa? Ja hän ojentautui lapsen päälle kolme kertaa ja huusi Herran puoleen ja sanoi: Herra, minun Jumalani, minä rukoilen sinua, anna tämän lapsen sielun palata häneen jälleen. Ja Herra kuuli Eliaa äänen; ja lapsen sielu palasi häneen jälleen, ja hän virkosi eloon. Ja Elia otti lapsen, toi hänet alas ylähuoneesta taloon ja antoi hänet hänen äidilleen; ja Elia sanoi: Katso, poikasi elää. Ja nainen sanoi Elialle: Nyt minä tästä tiedän, että sinä olet Jumalan mies ja että Herran sana sinun suussasi on totuus. 1 Kun. 17:17–24.

Leski havaitsi, että Elia oli ”Jumalan mies”, sillä ”Herran sana”, joka toi hänen lapsensa takaisin elämään, oli ”totuuden” sana. Leski ymmärsi Eliaa kolmivaiheisen ojentautumisen lesken pojan päälle siten, että Eliaa suussa oleva ”sana” oli ”totuus”. Heprean sana ‘emeth’ käännetään tässä kohdassa sanalla ”totuus”, ja se edustaa Alfa ja Oomegan luovaa voimaa. Se on heprean sana, joka on muodostettu heprealaisen aakkoston ensimmäisestä, kolmastoista ja viimeisestä kirjaimesta, ja se edustaa sitä Voimaa, joka voi tuoda kuolleet takaisin elämään.

Uskolliset saivat, aivan kuten uskottomatkin, koetuksen ajan ”tilassa”, jota kolme ja puoli vuotta edustaa, tuomion ”ahdistuksen vuoteesta”. Kuolema oli seurauksena sen luokan lapsille, joka seurasi haureellista naista, harjoitti haureutta ja opetti pakanuuden oppeja. Elämä annettiin toiselle luokalle, joka seurasi Eliaa ohjeita ja uskoi ”totuuden” Sanaan.

Leski oli noudattanut Eliaa käskyä hakea hänelle vettä ja antaa hänelle leipää, ja hänen kuuliaisuutensa profeetan sanaa kohtaan edustaa uskollisia Tyatiran pimeinä aikakausina. (On syytä panna merkille, että kun Elia käskyy leskeä ruokkimaan ensin hänet ja sen jälkeen poikaansa ja itseään, esitetään siinä, että Elia saa ensimmäisenä ravinnon syödäkseen. Hän on ensimmäinen, joka vastaanottaa sanoman, ja sen jälkeen seurakunta.) Meille ilmoitetaan, että uskollisten teot olivat lopussa suuremmat kuin alussa.

Ja kirjoita Tyatiran seurakunnan enkelille: Näin sanoo Jumalan Poika, jonka silmät ovat niin kuin tulen liekki ja jonka jalat ovat kiiltävän vasken kaltaiset: Minä tiedän sinun tekosi ja rakkautesi ja palveluksesi ja uskosi ja kärsivällisyytesi ja tekosi; ja että viimeiset ovat

ensimmäisiä runsaammat. Ilmestys 2:18, 19.

Uskolliset ilmensivät hyviä ”tekoja” sen ”ajan” kuluessa, joka paaviudelle annettiin parannuksen tekemistä varten, mutta heidän tekonsa olivat lopussa ”ensimmäisiä runsaammat”. Kun tuo ”aika” oli päättymässä, Kristus lähetti uskonpuhdistuksen kointähden, joka alkoi toteuttaa sitä työtä, ettei paaviutta enää suvaittaisi, sillä se oli opettanut seurakuntaa ”harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua”.

Ja sille, joka voittaa ja pitää minun tekoni loppuun asti, minä annan vallan kansojen yli. Ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla; niin kuin savenvalajan astiat heidät murskataan kappaleiksi: niin kuin minäkin olen saanut Isältäni. Ja minä annan hänelle kointähden. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 2:26–29.

Kristuksella oli ”muutamia asioita vastaan” uskollisia kohtaan sen ”ajan” alussa, joka paavinvallalle oli annettu parannuksen tekemistä varten, sillä he olivat sallineet Iisebelin, ”joka sanoo itseään profeetaksi, opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua.” Mutta ”ajan” lopussa uskolliset lakkaisivat sallimasta paavinvallan jatkaa viettelyksiään.

”Neljännellätoista vuosisadalla nousi Englannissa uskonpuhdistuksen ’aamutähti’. John Wycliffe oli uudistuksen airut, ei ainoastaan Englannille, vaan koko kristikunnalle. Suurta protestia Roomaa vastaan, joka hänen sallittiin lausua, ei ollut määrää koskaan vaientaa. Tuo protesti avasi taistelun, jonka tuli johtaa yksilöiden, kirkkojen ja kansakuntien vapautumiseen.” The Great Controversy, 80.

Ruoka, jota Jumalan palvelijat syövät, on ne opit tai se sanoma, jonka he vastaanottavat. Haureus on sitä, että kirkko käyttää valtiollista valtaa toteuttaakseen epäjumalanpalveluksellisten oppiensä pakottamisen. Sinä ”aikana”, joka Iisebelille annettiin parannuksen tekemistä varten, kirkko pakeni erämaahan suojaan.

Ja vaimo pakeni erämaahan, jossa hänellä on Jumalan valmistama paikka, että häntä siellä elätettäisiin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää... Ja vaimolle annettiin suuren kotkan kaksi siipeä, että hän lentäisi erämaahan, omaan paikkaansa, jossa häntä elätetään aika ja ajat ja puoli aikaa pois käärmeen kasvojen edestä. Ja käärme syyti suustaan vaimon jälkeen vettä niin kuin virran, saadakseen hänet virran vietäväksi. Mutta maa auttoi vaimoa, ja maa avasi suunsa ja nieli virran, jonka lohikäärme syyti suustaan. Ilmestys 12:6, 14–16.

Iisebelin ja Ahabin vainon aikana Obadja edusti sitä suojaa, jonka erämaa tarjosi paavillisen vallan aikana.

Ja Ahab kutsui Obadjan, joka oli hänen hovinsa haltija. (Mutta Obadja pelkäsi suuresti Herraa; sillä kun Iisebel hävitti Herran profeettoja, Obadja otti sata profeettaa ja kätki heidät viisikymmentä kerrallaan luolaan ja elätti heitä leivällä ja vedellä.) 1. Kun. 18:3, 4.

Obadjan työ, jossa hän kätki profeetat viidenkymmenen ryhmissä luoliin, on vertauskuva siitä erämaassa olevasta paikasta, jonka Jumala oli valmistanut ravitakseen uskollisia, jotka kieltäytyivät syömästä paavinvallan oppeja ja jotka myös kieltäytyivät hyväksymästä sitä epäpyhää

suhdetta, jota kuvattiin hänen haureudellaan Euroopan kuninkaiden kanssa. Se ajanjakso, jonka aikana Elia oli ohjattu Sareptan lesken luo saamaan ravintoa ja suojaa Iisebeliltä ja Ahabilta, oli se ajanjakso, jolloin seurakunta pakeni erämaahan, ja Jumalan heille valmistama paikka kuvattiin Obadjan työn kautta.

Elian piilopaikka Sareptassa, jota hepreaksi kutsutaan nimellä ”Zarefat”, merkitsee puhdistusta. Kun Iisebelille annettu aika tehdä parannus oli päättynyt, Elia meni Obadjan luo ja kehotti Ahabia kutsumaan koko Israelin Karmelille.

Ja kun Obadja oli matkalla, katso, Elia tuli häntä vastaan. Ja hän tunsu hänet ja lankesi kasvoilleen ja sanoi: Oletko sinä herrani Elia? Hän vastasi hänelle: Olen; mene, sano herrallesi: Katso, Elia on täällä. 1. Kun. 18:17, 18.

Elian aika Sareptan lesken luona symboloi pimeää keskiaikaa. Kertomuksessa Eliasta ja leskestä tämä oli kokoamassa kahta puuta, sillä hän oli kuolemaisillaan. Leski on profetiassa seurakunta, ja hän edusti erämaassa olevaa seurakuntaa, joka oli kuolemaisillaan.

Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän Henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi; sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. Valvo ja vahvista jäljellä olevaa, sitä, mikä on kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. Ilmestys 3:1, 2.

Hän oli ”kokoamassa kahta polttopuuta” ja valmistautumassa kuolemaansa, kun Elia keskeytti hänet.

Ja Herran sana tuli hänelle näin: ”Nouse ja mene Sareptaan, joka kuuluu Sidonille, ja asu siellä. Katso, minä olen käskennyt siellä olevan leskivaimon elättää sinua.” Niin hän nousi ja meni Sareptaan. Ja kun hän tuli kaupungin portille, katso, leskivaimo oli siellä keräämässä puita. Ja hän huusi hänelle ja sanoi: ”Tuo minulle, pyydän, vähän vettä astiassa, että saisin juoda.” Ja hänen mennessään hakemaan sitä hän huusi hänelle ja sanoi: ”Tuo minulle, pyydän, myös palanen leipää kädessäsi.” Mutta hän sanoi: ”Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leipäkakkua, vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän öljyä astiassa. Ja katso, minä kerään kahta puuta, mennäkseni valmistamaan sen itselleni ja pojalleni, että söisimme sen ja kuolisimme.” 1. Kun. 17:8–12.

Sareptan leski oli kokoamassa ”kahta puuta”. Leski edustaa uskollisia Iisebelin aikana. Hänen poikansa edustaa niitä, jotka Tyatiran historian aikana kuolivat saaden lupauksen siitä, että heidät herätetään ensimmäisessä ylösnousemuksessa.

Ja minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen tähden ja Jumalan sanan tähden, ja jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa tai käteensä; ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Mutta muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat päätyneet. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa: heihin toisella kuolemalla ei ole valtaa, vaan he tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhat vuotta. Ilmestys 20:4–6.

Leski edustaa myös niitä harvoja Sardeksessa, jotka olivat arvollisia ja joille annettiin valkeat vaatteet.

Sinulla on Sardeessakin muutamia nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan; ja he saavat vaeltaa minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset. Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin; enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta, vaan minä tunnustan hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. Ilmestys 3:4, 5.

Ne, jotka neljännessä seurakunnassa, Tyatirassa, kuolivat uskollisina ja joita lesken poika edusti, saivat viidennessä sinetissä valkeat vaatteet.

Ja kun hän avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli tapettu Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: Kuinka kauan, Herra, pyhä ja totinen, sinä viivyt tuomitsemasta ja kostamasta meidän vertamme niille, jotka maan päällä asuvat? Ja heille kullekin annettiin valkeat vaatteet, ja heille sanottiin, että heidän tuli vielä vähän aikaa levätä, kunnes myös heidän kanssapalvelijainsa ja heidän veljiensä luku täytyisi, niiden, jotka joutuisivat tapettaviksi niin kuin hekin. Ilmestys 6:9–11.

Pimeän keskiajan marttyyreille annettiin valkeat vaatteet, ja heitä käskettiin lepäämään haudoissaan, kunnes toinen paavikunnan marttyyrien joukko tapettaisiin niin kuin heidät oli tapettu. Paavikunta oli murhannut heidät kolmen ja puolen vuoden ajanjakson aikana, ja heille luvattiin, että paavikunta lopulta tuomittaisiin, mutta ei ennen kuin toinen paavikunnan marttyyrien joukko murhattaisiin pian koittavan sunnuntailakikriisin aikana. Sisar White yhdistää marttyyrien pyynnön paavikuntaa kohtaavasta tuomiosta kahteen Ilmestyskirjan kohtaan.

”Kun viides sinetti avattiin, Johannes Ilmestyksensaaaja näki näyssä alttarin alla joukon niitä, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Tämän jälkeen seurasivat ne kohtaukset, jotka on kuvattu Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa, jolloin ne, jotka ovat uskolliset ja totuudelliset, kutsutaan pois Babylonista. [Ilmestyskirja 18:1–5, lainattu.]” Manuscript Releases, osa 20, s. 14.

Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku, jakeet yhdestä viiteen, esittää jakeen yksi ja jakeen neljä kaksi ääntä. Toinen ääni on kutsu ulos Babylonista, ja se merkitsee sunnuntailakia koskevan vainon alkua, jolloin kolmannen enkelin voimallinen liike kutsuu Jumalan muut lampaat ulos Babylonista. Hän sijoittaa myös viidennen sinetin kohdan seitsemännen sinetin avautumiseen.

“[Ilmestyskirja 6:9–11 lainattuna]. Tässä Johannekselle esitettiin näyt, jotka eivät olleet todellisuutta tuolloin, vaan sitä, mikä tulisi olemaan tulevana ajanjaksona.

”Ilmestys 8:1–4 siteerattu.” Käsikirjoitusjulkaisut, nide 20, 197.

Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun jakeissa yhdestä neljään avataan seitsemäs sinetti.

Ja kun hän avasi seitsemännen sinetin, tuli taivaassa hiljaisuus noin puoleksi tunniksi. Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisovat Jumalan edessä; ja heille annettiin seitsemän pasuunaa. Ja toinen enkeli tuli ja asettui alttarin ääreen, kädessään kultainen suitsutusastia; ja

hänelle annettiin paljon suitsuketta, että hän uhraisi sen kaikkien pyhien rukousten kanssa kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeen savu, joka nousi pyhien rukousten kanssa, kohosi enkelin kädestä Jumalan eteen. Ilmestys 8:1–4.

Pimeän keskiajan marttyyrien rukoukset, jotka viidennessä sinetissä pyytävät, että Jumala toisi tuomion sen porton ylle, joka harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa, nousevat ”Jumalan eteen”, kun seitsemäs sinetti avataan. Innoitus yhdistää seitsemännen sinetin avaamisen Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toiseen ääneen, sillä juuri toisen äänen kohdalla Jumala muistaa hänen vääryytensä ja silloin kaksinkertaistaa hänen tuomionsa. Kerran Pimeän keskiajan marttyyrien tähden ja kerran sunnuntailakikriisin verikylvyn tähden.

Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään etkä saisi osaksenne hänen vitsauksiaan. Sillä hänen syntinsä ovat ulottuneet taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä. Kostakaa hänelle niin kuin hän on teille costanut, ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen tekojensa mukaan; siihen maljaan, jonka hän on täyttänyt, täyttäkää hänelle kaksin verroin.” Ilmestys 18:4–6.

Ne harvat Sardeksessa, jotka eivät olleet tahranneet vaatteitaan, edustavat niitä, jotka tulivat ulos Thyatiran historiasta, joka päättyi vuonna 1798. Heitä edustaa Sarpatin leski, leski, joka oli menossa häihin vuonna 1844.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäksi papiksemme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, josta annetaan näky Danielin kirjassa 8:14; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, niin kuin se esitetään Danielin kirjassa 7:13; ja Herran tuleminen temppeliinsä, jonka Malakia on ennustanut, ovat saman tapahtuman kuvauksia; ja tätä samaa kuvataan myös yljän tulemisella häihin, niin kuin Kristus esittää vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, 426.

Leski valmisteli viimeistä ateriaansa ennen kuolemaansa, kun Elia käski hänen palvella itseään. Hän kuvaa niitä harvoja uskollisia Tyatirassa, jotka ovat siirtymässä niiksi harvoiksi uskollisiksi Sardeksessa, jotka kokosivat ”kaksi puuta” ”tulita” varten.

”Kaksi sauvaa” edustavat muinaisen Israelin molempia huoneita, jotka pakanuus ja sitten paavillisuus olivat tallanneet maahan, mutta jotka oli määrä koota yhteen ja liittää ”yhdeksi sauvaksi” vuosien 1798–1844 historiassa.

Ja Herran sana tuli minulle jälleen, sanoen: Ja sinä, ihmislapsi, ota itsellesi yksi sauva ja kirjoita siihen: Juudalle ja israelilaisille, hänen tovereilleen. Ota sitten toinen sauva ja kirjoita siihen: Joosefille, Efraimin sauva, ja koko Israelin heimolle, hänen tovereilleen. Ja liitä ne toisiinsa yhdeksi sauvaksi, niin että ne tulevat yhdeksi sinun kädessäsi. Ja kun kansasi lapset puhuvat sinulle sanoen: Etkö ilmoita meille, mitä tarkoitat näillä? sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä otan Joosefin sauvan, joka on Efraimin kädessä, ja Israelin heimot, hänen toverinsa, ja liitän ne siihen, Juudan sauvaan, ja teen niistä yhden sauvan, ja ne ovat yhtenä minun kädessäni. Ja sauvat, joihin kirjoitat, olkoot sinun kädessäsi heidän silmiensä edessä. Ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä otan israelilaiset kansakuntien

seasta, minne he ovat menneet, ja kokoan heidät joka puolelta ja tuon heidät heidän omaan maahansa. Ja minä teen heistä yhden kansan siinä maassa, Israelin vuorilla, ja yksi kuningas on oleva heidän kaikkien kuninkaansa; eivätkä he enää ole kaksi kansaa, eivätkä he enää milloinkaan jakaudu kahdeksi valtakunnaksi. Eivätkä he enää saastuta itseään epäjumalillaan eikä iljetyksillään eikä millään rikkomuksillaan, vaan minä pelastan heidät kaikista heidän asuinsijoistaan, joissa he ovat tehneet syntiä, ja puhdistan heidät; niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa. Ja palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen; ja he vaeltavat minun oikeuksieni mukaan ja noudattavat minun säädöksiäni ja tekevät niiden mukaan. Ja he saavat asua maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille, jossa teidän isänne ovat asuneet; ja he asuvat siinä, he ja heidän lapsensa ja lastensa lapset iankaikkisesti, ja palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti. Ja minä teen heidän kanssansa rauhan liiton; se on oleva heille iankaikkinen liitto. Ja minä asetan heidät paikoilleen ja teen heidät lukuisiksi ja panen pyhäkköni heidän keskellensä iankaikkisesti. Myös minun majani on oleva heidän kanssansa; ja minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Ja kansakunnat tulevat tietämään, että minä, Herra, pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on oleva heidän keskellensä iankaikkisesti. Hesekiel 37:15–28.

Kun Elia lähtee Sareptasta kutsuakseen Ahabin ja koko Israelin Karmelinvuorelle, erämaahan paennut leskikirkko oli kokoamassa kahta puuta tuleen, joka puhdistaa lesken etukäteen ennen häitä 22. lokakuuta 1844. Näiden kahden puun kokoaminen on milleriläisen liikkeen kokoaminen, joka toteutuu Jesajan seitsemännessä luvussa yksilöidyn viimeisen kuudenkymmenenviiden vuoden ajanjakson aikana. Pohjoinen valtakunta kärsi Mooseksen kirouksen vuodesta 723 eKr. vuoteen 1798, ja eteläinen valtakunta kärsi saman kirouksen vuodesta 677 eKr. vuoteen 1844. Vuonna 1844 näiden kahden kirjaimellisen kansakunnan hengelliset jälkeläiset koottiin yhteen yhdeksi puuksi eli yhdeksi kansakunnaksi.

Ellei mikään muu, Hesekiel määrittelee nämä kaksi sauvaa kahdeksi kansakunnaksi, joista tulee yksi kansakunta.

Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan, niin ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, te ette kestä. Jesaja 7:8, 9.

Jos me emme usko kuudenkymmenenviiden vuoden profetiaa, me emme pysy lujina.

Seuraavassa artikkelissa jatkamme Elia vertauskuvallisuuden esittämistä.